

บทที่ 3

ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจของไทยกับสหภาพเมียนมาร์ : อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของเมียนมาร์และโรงแรมไทย (ค.ศ. 1989-1995)

อุตสาหกรรมท่องเที่ยว และโรงแรมของเมียนมาร์

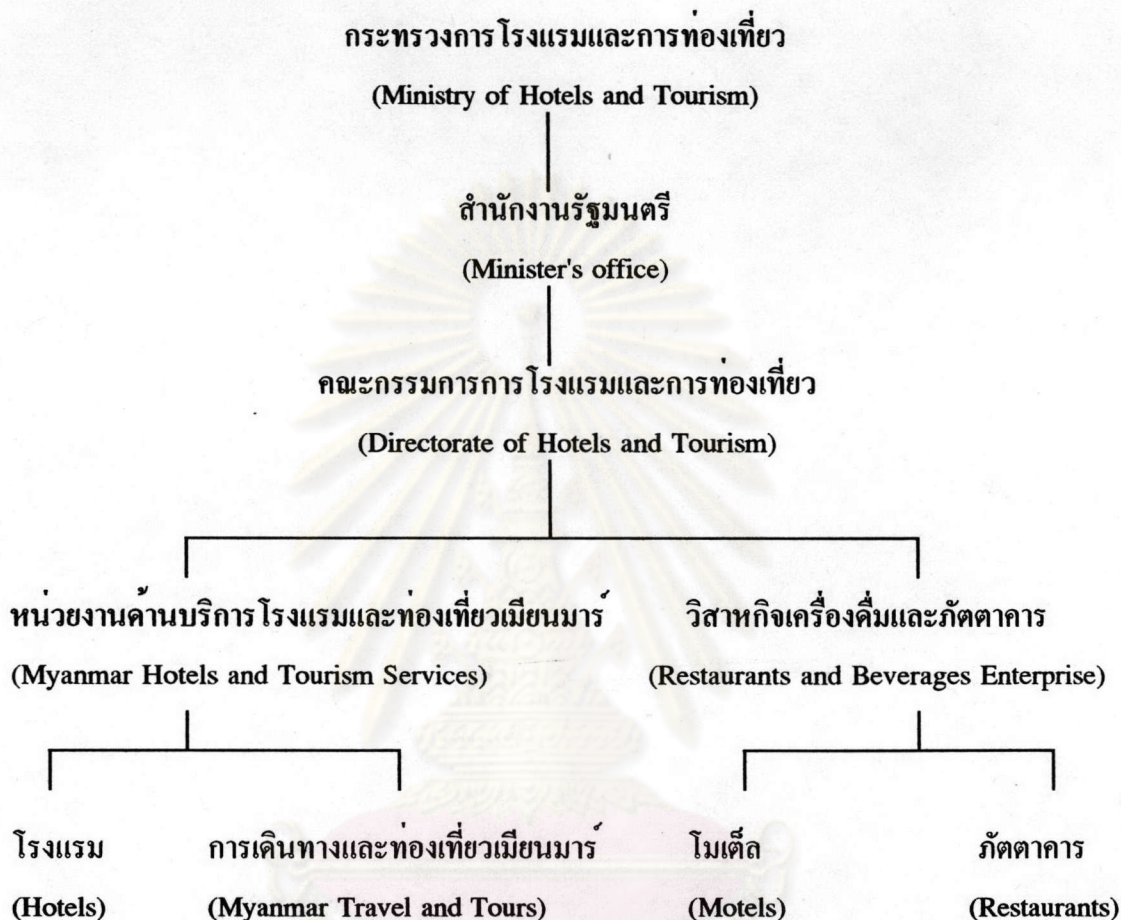
เมียนมาร์นั้นให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (tourism) อย่างมาก เนื่องจากประเทศจะสามารถดูดซับเงินทุนจากต่างประเทศได้มาก ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของการลงทุนจากต่างชาติในด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศกำลังพัฒนา โดยทั่วไป คือ รายได้ซึ่งเป็นเงินตราต่างประเทศและการจ้างงานทั่วไป โดยการจ้างงานนี้จะมีผลประโยชน์ต่อแรงงานที่ไม่มีทักษะและกึ่งมีทักษะ เนื่องจากส่วนใหญ่แล้วในประเทศกำลังพัฒนา แรงงานที่มีทักษะต่ำ จะมีอยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังช่วยยกระดับทรัพยากรมนุษย์ โดยบริษัทข้ามชาติจะก่อให้เกิดขึ้นในประเทศเจ้าบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัททางด้านโรงแรม และสายการบิน จะช่วยพัฒนาระดับของทักษะการทำงาน ความรู้ และระบบการจัดการบริหาร ซึ่งเป็นผลมาจากคุณภาพการบริการที่ดีกว่าของประเทศเจ้าบ้าน ดังนั้น จากผลดีเหล่านี้ (ถึงแม้จะมีผลเสียที่ตามมาจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวบ้างบางประการ) ทำให้ประเทศต่าง ๆ ที่เป็นประเทศกำลังพัฒนาพยายามที่จะดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาสู่ภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในกรณีของประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน (Economic and Social Commission For Asia and the Pacific (ESCAP), 1991:179)

ขณะที่ประเทศเจ้าบ้านเตรียมความพร้อมไว้รับการลงทุน ผู้ลงทุนที่เป็นชาวต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายการโรงแรมจะได้เปรียบกว่าธุรกิจพื้นเมือง ในเชิงความเป็นเจ้าของ (ownership advantage) โดยโรงแรมระดับนานาชาติ จะมีการบริการที่มีประสิทธิภาพสูงให้แก่ลูกค้า ผู้ซึ่งไม่สามารถตรวจสอบคุณภาพของการบริการได้ก่อนที่จะใช้บริการและความรู้เกี่ยวกับการบริการนั้นจะรู้ได้ ก็ต่อเมื่อมีการใช้บริการนั้น ๆ แล้ว ดังนั้นประสบการณ์ที่ดี และ

เครื่องหมายการค้าของกิจการในประเทศแม่ จึงเป็นการก่อเกิดความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ (comparative advantage) แก่ธุรกิจโรงแรมนั้น ๆ เพื่อลูกค้าจะได้ตกลงใจเลือกเป็นอันดับแรกเมื่อมาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคย การได้เปรียบนี้ยังชัดเจน เมื่อเกิดขึ้นในประเทศกำลังพัฒนา เช่น ประเทศเมียนมาร์ เนื่องจากโรงแรมในท้องถิ่น มักจะขาดการอำนวยความสะดวกและเครื่องอำนวยความสะดวกที่สร้างสรรค์และมีประสิทธิภาพหรือมีไม่เทียบเท่าโรงแรมจากต่างประเทศ (ESCAP, 1991:172)

ในกรณีของเมียนมาร์รูปธรรมที่แสดงให้เห็นถึงความสนใจของรัฐบาลในด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว คือ การที่เมียนมาร์ ประกาศให้ปี ค.ศ. 1996 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวเมียนมาร์ (Visit Myanmar Year 1996) อย่างเป็นทางการ มีการออกกฎหมายต่าง ๆ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าประเทศได้สะดวกและเป็นจำนวนมาก (ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปในบทที่ 4) นอกจากนี้ รัฐบาลเมียนมาร์ได้ออกกฎหมาย ว่าด้วยโรงแรมและการท่องเที่ยว ค.ศ. 1993 (Myanmar's Hotels and Tourism Law of 1993) และเมียนมาร์ได้ตั้งกระทรวงการโรงแรมและการท่องเที่ยว (Ministry of Hotels and Tourism : MHT) ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1992 โดยที่ก่อนหน้านี้ การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนั้น เป็นหน้าที่รับผิดชอบของกระทรวงวางแผน การเงิน และการค้า (Ministry of Planning Finance and Trade) แต่โดยภายหลังกระทรวง เอ็มเอชที (MHT) ได้แยกตัวออกมา และมีการกล่าวอ้างว่าเป็นกระทรวงหนึ่งที่มีความกระตือรือร้นมากที่สุดในเมียนมาร์ (ESCAP, 1991 : 63) กระทรวง เอ็มเอชที (MHT) นี้ มีรัฐมนตรีการท่องเที่ยวเป็นผู้นำ (Minister of Tourism) และมีคณะกรรมการโรงแรมและการท่องเที่ยว (Directorate of Hotels and Tourism : DHT) เป็นผู้บริหารคณะกรรมการเอชที (DHT) จะบริหารหน่วยงานด้านบริการโรงแรมและท่องเที่ยวของเมียนมาร์ (Myanmar Hotels and Tourism Services : MHTS) อีกทั้งจะบริหารวิสาหกิจเครื่องดื่มและภัตตาคาร (The Restaurant and Beverages Enterprise : RBE) เอ็มเอชทีเอส (MHTS) นั้น เป็นวิสาหกิจที่รัฐเป็นเจ้าของ ซึ่งมี 2 ฝ่าย การบริหาร ฝ่ายหนึ่งควบคุมการจัดการโรงแรม และอีกฝ่ายหนึ่งควบคุมด้านการท่องเที่ยวและการเดินทางในเมียนมาร์ อันเป็นฝ่ายที่จัดการเกี่ยวกับการจัดกลุ่มทัวร์และนักท่องเที่ยวอิสระชาวต่างประเทศ นอกจากนั้นเอ็มเอชทีเอสยังบริหารห้างสรรพสินค้าทั้งในส่วนของนักท่องเที่ยวและร้านค้าปลีกภายใน อารบีอี (RBE) จะจัดการด้านโมเต็ล และภัตตาคาร

โครงสร้างการจัดองค์การของกระทรวงการท่องเที่ยว

แผนการหลักของประเทศในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนั้น จะเน้นหนักในการสนับสนุนการท่องเที่ยวที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของสิ่งดึงดูดทางธรรมชาติ หลีกเลี่ยงผลกระทบทางลบที่เกิดจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และมีการปรับปรุงและทำให้กิจกรรมทางการท่องเที่ยวมีความหลากหลาย รัฐบาลจะพยายามเน้นหนักทางการขยายการเชื่อมโยงทางอากาศกับนานาชาติ ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน และโทรคมนาคมพัฒนาโครงการและสนับสนุนให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก และปรับปรุงอุตสาหกรรมบริการ โดยภูมิภาคหลัก ๆ 4 ภูมิภาค จะได้รับการพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว ได้แก่ ย่างกุ้ง (Yangon) ปะกััน (Pagan) มัณฑะเลย์ (Mandalay) และตองยี (Taunggyi)

ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1994 ได้มีการก่อตั้งคณะกรรมการจัดการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Tourism Industry Development Management Committee : TIDMC) เพื่อจัดการกับผลกระทบของการพัฒนา โดยประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ระดับสูง 26 คน คณะกรรมการนี้มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนานาชาติ ในการที่จะเพิ่มรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ ทีไอดีเอ็มซี (TIDMC) มีคณะกรรมการย่อย 12 คณะ นำโดยรัฐมนตรีและรองรัฐมนตรีกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (Ministers and Deputy Ministers of Tourism - Related Ministries) แต่ละคณะจะรับผิดชอบในการปฏิบัติแผนพัฒนาเฉพาะด้านได้แก่

1. คณะกรรมการย่อยเพื่อปรับมาตรฐานของโรงแรม โมเต็ล และอินน์ (Inns) โดยมีรัฐมนตรีการโรงแรมและการท่องเที่ยว (Minister for Hotels and Tourism) เป็นประธาน
2. คณะกรรมการย่อยด้านการขนส่ง โดยมีรัฐมนตรีการขนส่ง (Minister for Transport) เป็นประธาน
3. คณะกรรมการย่อยด้านข้อมูลข่าวสาร มีรัฐมนตรีข่าวสาร (Minister for Information) เป็นประธาน
4. คณะกรรมการย่อยการก่อสร้าง ทาร์เคตา รีสอร์ท (The Tharkayta Resort Construction Subcommittee) นายกเทศมนตรี กรุงย่างกุ้ง เป็นประธาน
5. คณะกรรมการย่อยในการบำรุงรักษา และปฏิสังขรณ์โบราณสถานและวัฒนธรรม มีรองนายกรัฐมนตรีวัฒนธรรม (Deputy Ministry for Culture) เป็นประธาน
6. คณะกรรมการย่อยซ่อมแซมบริเวณสาธารณะรักษาสัตว์ป่าฮลาวาเกะ (The Hlawaga Wildlife Park All - Round Renovation Subcommittee) มีรองรัฐมนตรีป่าไม้ เป็นประธาน
7. คณะกรรมการย่อยอำนวยความสะดวกในการเข้า - ออกประเทศของนักท่องเที่ยว มีรองรัฐมนตรีกิจการในประเทศ (Deputy Minister for Home Affairs) เป็นประธาน
8. คณะกรรมการย่อยการติดต่อสื่อสาร มีรัฐมนตรีการสื่อสารไปรษณีย์และโทรเลข (Minister for Communications Posts and Telegraphs) เป็นประธาน
9. คณะกรรมการย่อยพัฒนาภูมิภาคมันซะเลย์ มีนายกเทศมนตรีมันซะเลย์เป็นประธาน
10. คณะกรรมการย่อยด้านเชื้อชาติแห่งชาติ (The National Races Affairs Subcommittee) มีรัฐมนตรีพื้นที่ชายแดน และพัฒนาเชื้อชาติแห่งชาติ (Minister for Progress of Border Areas and National Races and Development Affair) เป็นประธาน

11. คณะกรรมการย่อยในการจัดหา เป็ด ไก่ ปลา ผลไม้ และผัก มีรัฐมนตรีประมงและเลี้ยงสัตว์ (Minister for Livestock Breeding and Fisheries) เป็นประธาน

12. คณะกรรมการย่อยในการผลิตแจกจ่ายและขายของที่ระลึก มีรัฐมนตรีการสหกรณ์ (Ministry for Cooperatives) เป็นประธาน

การก่อตั้งคณะกรรมการและคณะกรรมการย่อยนี้ ได้สะท้อนให้เห็นถึงการที่รัฐบาลได้เน้นความสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว แต่อีกประการหนึ่งที่แสดงอย่างเด่นชัดถึงการให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว นั้น คือ กฎหมายโรงแรมและการท่องเที่ยวของเมียนมาร์ (Myanmar Hotels and Tourism Law) กฎหมายการท่องเที่ยวของเมียนมาร์ (Myanmar Tourism Law) เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายของรัฐในการลดการควบคุมจากศูนย์กลาง และใช้นโยบายเศรษฐกิจแบบกลไกตลาด การประกาศใช้กฎหมายนี้เป็นจุดเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเมียนมาร์ โดยเป็นการลดการควบคุมของรัฐในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และเปิดประตูสู่อุตสาหกรรมที่ดำเนินโดยนักลงทุนเอกชนทั้งภายในและชาวต่างประเทศ เมื่อมีการประกาศกฎหมายวิสาหกิจเอกชนได้รับอนุญาตให้ประกอบการค้าโรงแรม และเกสเฮ้าส์ มีการดำเนินกิจการรถเมลล์สำหรับนักท่องเที่ยว เรือ และจัดหาบริการแนะนำเที่ยว ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1993 กฎหมายใหม่ทางด้านโรงแรมและการท่องเที่ยวได้ประกาศใช้ โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อสร้างความมั่นใจในการพัฒนาโรงแรม และการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ
2. เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงมรดกทางวัฒนธรรมของเมียนมาร์ และสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงาม
3. ป้องกันการทำลายและทำให้เสียหายแก่มรดกทางวัฒนธรรมแก่เมียนมาร์ และสถานที่ท่องเที่ยว
4. ก่อให้เกิดมิตรภาพระหว่างประเทศและความเข้าใจผ่านอุตสาหกรรมโรงแรม และการท่องเที่ยว
5. พัฒนาความรู้ทางเทคนิค ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โรงแรม และการท่องเที่ยว และสร้างโอกาสการจ้างงานที่สูงขึ้น
6. จัดหาความปลอดภัยและความพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว

กฎหมายนี้กำหนดเงื่อนไขหน้าที่และความรับผิดชอบของ เอ็มเอชทีและคณะกรรมการ อีกทั้งกำหนดหน้าที่ของวิสาหกิจ และบุคคลต่าง ๆ ที่ได้รับอนุญาตในการดำเนินกิจการโรงแรม และธุรกิจบ้านพักตากอากาศ มีการตอบสนองอย่างดีต่อการประกาศใช้กฎหมายนี้ และภาคเอกชนให้ความร่วมมือมากขึ้น แต่การที่ธุรกิจการท่องเที่ยวหยุดชะงักมาเป็นเวลา 3 ทศวรรษ จากการควบคุมของรัฐบาล ทำให้ธุรกิจเอกชน ส่วนใหญ่มีประสบการณ์น้อยในการดำเนินธุรกิจทางด้านนี้ (ESCAP, 1994:65)

การลงทุนจากต่างชาติในเมียนมาร์ ทำได้ในรูปแบบดังต่อไปนี้

1. สร้าง - ดำเนินการ และโอน (Build - Operate and Transfer:BOT) โดยเงินทุนเป็นของนักลงทุน รวมทั้งการออกแบบ การก่อสร้าง และดำเนินกิจการ หลังจากระยะเวลาที่ตกลงกันไว้ สิ่งก่อสร้างนั้น ๆ จะถูกโอนเป็นของรัฐบาล
2. สร้าง - โอน และดำเนินการ (Build - Transfer and Operation:BTO) โดยเงินทุนเป็นของนักพัฒนา รูปแบบและสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ที่ก่อสร้างขึ้น หลังจากสร้างเสร็จความเป็นเจ้าของจะถูกโอนไปยังรัฐบาลผู้ที่ทำสัญญาในการดำเนินธุรกิจต่อไป
3. สร้าง - เป็นเจ้าของและดำเนินการ (Build - Own and Operate:BOO) ทุนเป็นของนักพัฒนา การออกแบบ การก่อสร้าง และดำเนินกิจการ โดยนักลงทุนยังคงเป็นเจ้าของกิจการนั้น โดยปราศจากพันธะในการโอนกิจการเป็นของรัฐ
4. สร้าง - ดำเนินการ และขาย (Build - Operate and Sell:BOS) เงินทุนเป็นของนักพัฒนา รวมถึงการออกแบบ การก่อสร้าง และดำเนินกิจการ ในการทำสัญญาแบบนี้ เจ้าของกิจการมีสิทธิที่จะดำเนินกิจการต่อไป แล้วขายกิจการให้ผู้ซื้อใด ๆ ได้ตลอดเวลา

การลงทุนด้านโรงแรม ผู้ลงทุนจะต้องปฏิบัติดังนี้

1. โครงการทางด้านโรงแรม ส่วนใหญ่จะดำเนินในรูปแบบสร้าง - ดำเนินการและโอน (Build - Operate and Transfer : BOT)
2. ภายใต้ระบบ บีโอที ระยะเวลาที่นิยมที่สุด คือ 30 ปี นับจากวันที่เริ่มดำเนินกิจการ พร้อมด้วยข้อเสนอที่มีการเริ่มให้เขาดำเนินกิจการเป็นเวลา 3 เดือน เดือนละ 5 ปี ในการบริหารกิจการ

3. นักลงทุนด้านโรงแรมจะต้องจ่ายเบี้ยประกันการใช้ที่ดิน (land use premium) จำนวนเงินนั้นขึ้นอยู่กับที่ตั้งและขนาดของที่ดิน

4. นักลงทุนต้องจ่ายค่าเช่ารายปี (annual rental fee) ซึ่งขึ้นอยู่กับรายได้สุทธิประจำปีของโรงแรม (annual gross revenue)

5. ในการทำให้แน่ใจว่าโครงการจะเริ่มต้นในทันที จึงมีข้อผูกมัดที่ต้องปฏิบัติ โดยกำหนดเงื่อนไขว่า การทำงานด้านการปลูกสร้างจะต้องมีภายใน 6 เดือน หลังจากการเซ็นสัญญา การทำให้เสร็จสมบูรณ์ ในการสร้างโรงแรมนั้น ปกติจะมีตารางกำหนดไว้ 18 - 24 เดือน สำหรับโรงแรม 150 - 200 ห้อง

ขั้นตอนในการลงทุน

รัฐบาลเมียนมาร์ให้การส่งเสริมธุรกิจโรงแรมอย่างจริงจัง โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ในการขออนุญาตส่งเสริมการลงทุน ดังนี้ คือ เริ่มจากการขออนุญาตคณะกรรมการการลงทุนของเมียนมาร์ (Myanmar Investment Board) ใช้เวลา 6 เดือน และต้องขออนุญาตทำการค้า (Trading Permission) จากกระทรวงการค้า (Ministry of Trade) และขอใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรม จากกระทรวงการโรงแรมและการท่องเที่ยว (Ministry of Hotels and Tourism) โดยการลงทุนนั้น นักลงทุนไม่มีสิทธิเป็นเจ้าของที่ดิน แต่ต้องเช่าจากรัฐบาล หรือเอกชน และการลงทุนในพม่านั้น ต้องอาศัยความสัมพันธ์ที่ดีกับนักธุรกิจระดับสูงของเมียนมาร์ และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาล จึงจะราบรื่นดี (ปริยาลักษณ์ โทณะวณิก, 2538 ก : 37)

กฎหมายทางด้านภาษี

สำหรับกฎหมาย ทางด้านภาษีของกิจการโรงแรมที่ออก โดยคณะกรรมการพัฒนากรุงย่างกุ้ง (YCDC : Yangon City Development Committee) นั้น มีดังนี้ คือ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2536 : 7)

ห้องเดี่ยว (Single Room) ต้องจ่ายค่าภาษี 800 จ๊าดต่อห้องต่อปี โดยให้ถือค่าเทียบเท่าตามอัตราแลกเปลี่ยนทางการ

ห้องคู่ (Double Room) 1,600 จัสดต่อห้องต่อปี คำนํ้าปีละ 8 เหรียญสหรัฐฯ ต่อพัน แกลลอน ค่าธรรมเนียมทุกระยะ 3 เดือน ให้จ่ายเป็นเงินเหรียญสหรัฐ ซึ่งขึ้นอยู่กับมูลค่าของ อาคารนั้น ๆ

ค่าธรรมเนียมที่จอดรถ ค่ารักษาความสะอาด และอื่น ๆ ให้คิดตามลักษณะบริเวณ ที่ตั้งสิ่งปลูกสร้าง ทั้งนี้ อัตราแลกเปลี่ยนที่ทางการเป็นผู้กำหนด คือ 1 เหรียญสหรัฐ มีค่าเท่ากับ 6 จัสด ขณะที่อัตราที่ใช้ในการแลกเปลี่ยนตามท้องตลาดปัจจุบัน มีค่า 120 จัสด ต่อ 1 เหรียญสหรัฐ สำหรับค่าธรรมเนียมในการขอใบอนุญาตการลงทุนทำธุรกิจโรงแรม ขนาด 4 - 20 ห้อง ต้องจ่ายค่าธรรมเนียม 5,000 จัสด ขนาด 21 - 50 ห้อง จ่าย 10,000 จัสด ขนาด 51 - 100 ห้อง ราคา 15,000 จัสด และขนาด 101 ห้องขึ้นไป 20,000 จัสด ส่วนธุรกิจที่พักอาศัยขนาดเล็ก จำนวน 8 เดียง จ่ายค่าใบอนุญาต 2,000 จัสด และที่มากกว่า 8 เดียง 2,500 จัสด โดยการต่ออายุใบอนุญาตแต่ละครั้งนั้น ต้องจ่ายเท่าจำนวนเดิมตามการขอใบอนุญาต ส่วนของภาษีที่จะต้องจ่ายให้กรมสรรพากร มี 3 ประเภท คือ ภาษีการค้า ภาษีกำไร และภาษีการขาย กล่าวคือ

1. ภาษีการค้าร้อยละ 10 ของรายได้จากค่าเช่าในแต่ละเดือน โดยจะต้องจ่ายให้กรมสรรพากรตามสกุลเงินที่กิจการนั้นได้รับ
2. ภาษีกำไร ต้องจ่ายทุกการสิ้นสุดปีงบประมาณ คือ ในราวเดือนมีนาคม เป็นจำนวน 30 เปอร์เซ็นต์ ของกำไรสุทธิ
3. ภาษีการขาย ในกรณีของร้านอาหารจะเสียภาษีประเภทนี้ร้อยละ 10 โดยจ่ายให้กรมสรรพากรตามสกุลเงินที่เก็บ

นักลงทุนจำนวนมากได้ใช้ประโยชน์จากโอกาสที่เมียนมาร์เสนอให้ทางด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนี้ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศได้มากกว่าภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ การไหลบ่าเข้าในเมียนมาร์ ของนักลงทุนด้านการโรงแรม ส่วนหนึ่งเป็นการตอบสนองต่อแรงผลักดันของ เอ็มเอชที ในการดึงดูดนักท่องเที่ยว จำนวนมากมายเข้าสู่ประเทศเมียนมาร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปีการท่องเที่ยวของเมียนมาร์ และส่วนหนึ่งมาจากการเปิดกว้างทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นผลในการเพิ่มจำนวนนักธุรกิจ ที่เดินทางเข้าสู่ประเทศเมียนมาร์ การคาดการณ์ของจำนวนนักท่องเที่ยวในอนาคตที่จะมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้นักลงทุนชาวต่างชาติได้ลงทุนในการสร้าง และบริหารโรงแรมใหม่ ๆ เช่นเดียวกับการซ่อมแซมและปรับปรุงโรงแรม

เก่าที่มีอยู่เดิม ภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นโครงการที่สามารถถอนตัวออกได้ง่าย และมีผลกำไรตอบแทนได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย

ธุรกิจโรงแรมในเมียนมาร์เป็นธุรกิจที่ได้รับเงินสดเป็นเงินเหรียญสหรัฐ ทำให้มีปัญหาอัตราแลกเปลี่ยนน้อย และคืนทุนเร็ว เมียนมาร์มีโรงแรมไม่พอกับความต้องการของผู้มาเยือน ยิ่งในช่วงที่เศรษฐกิจดีขึ้น และการเมืองมีความผ่อนคลายไม่รุนแรงเท่ากับที่เป็นมาในอดีต รวมทั้งโอกาสที่เมียนมาร์ อาจได้รับการยอมรับมากขึ้นจากนานาชาติ ธุรกิจโรงแรมจึงเป็นที่สนใจจากนักลงทุนชาวต่างประเทศอย่างมาก

ในปัจจุบันโรงแรมที่ดีที่สุดในเมียนมาร์ มีเพียง 2 แห่ง และเป็นของรัฐบาล ทั้งสองแห่งเป็นโรงแรมเก่าแก่และทรุดโทรมมากแล้ว แต่ค่าที่พักค่อนข้างสูง คือ สูงกว่า 200 เหรียญสหรัฐ หรือมากกว่า 5,000 บาท ต่อคืน โรงแรมอื่น ๆ เป็นโรงแรมขนาดเล็ก มีห้องพัก 6 - 20 ห้อง และส่วนใหญ่ค่าที่พักราคาคืนละ 20 - 100 เหรียญสหรัฐ หรือ 500 - 2,500 บาท ต่อคืน แต่บางแห่งก็มีราคาสูงถึง 200 เหรียญสหรัฐ ต่อคืน ที่พักนักท่องเที่ยวทั้งหมดในเมียนมาร์ มีจำนวนห้องรวมกันเพียง 3,000 ห้อง เท่านั้น (ดูตารางที่ประกอบ) ทางรัฐบาลเมียนมาร์ได้อนุมัติชั่วคราวให้บ้านพักเปิดเป็นเกสต์เฮาส์ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวระยะสั้น 2 - 3 คืน เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนห้องพัก ในขณะเดียวกัน คณะกรรมการการลงทุนของเมียนมาร์ ได้ผ่อนคลายกฎเกณฑ์การลงทุน และดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้ลงทุนสร้างโรงแรมใหม่ในเมียนมาร์ แต่โครงการต่าง ๆ ที่ได้รับการส่งเสริมแล้วยังต้องใช้เวลาในการก่อสร้างกว่าจะเปิดดำเนินการได้ อาจเป็นปลายปี ค.ศ. 1996 ดังนั้น ในปี ค.ศ. 1996 เมียนมาร์จะมีห้องพักเพิ่มขึ้นเป็น 4,000 ห้อง หรือเพิ่มขึ้นจากเดิม 1,000 ห้อง แต่เมียนมาร์ยังคงมีจำนวนห้องพักน้อยกว่าความต้องการ รัฐบาลเมียนมาร์ยังต้องการโรงแรมมากกว่า 6,000 ห้อง ในปี 1996 ดังนั้น การลงทุนในธุรกิจโรงแรมจึงเป็นช่องทางที่ดีทางหนึ่ง (ปริยาลักษณ์ โทณะวนิก, 2538 ก. : 34)

ตารางที่ 5 จำนวนโรงแรมและห้องแบ่งตามรัฐและเมือง ปี ค.ศ. 1994

เขต / รัฐ	กิจการ ของรัฐ		กิจการของเอกชน		รวม	
	โรงแรม ¹	จำนวนห้อง	โรงแรม ¹	จำนวนห้อง	โรงแรม ¹	จำนวนห้อง
เขตย่างกุ้ง (Yangon division)	6	412	104	949	110	1,361
1. ย่างกุ้ง (Yangon)	6	412	104	949	110	1,361
2. เลคคอกคอง (Lathokkhon)
เขตมัณฑะเลย์ (Mandalay)	9	384	39	1,082	48	1,466
1. มัณฑะเลย์ (Mandalay)	3	182	34	1,001	37	1,183
2. เพียน อู ลวิน (Pyin Oo Lwin)	3	47	2	29	5	76
3. ปะกัน (Pagan)	2	113	1	22	3	135
4. เม็กคิลลา (Meiktila)
5. นียอง อู (Nyaung Oo)	1	15	1	15
6. ทาซี (Thazi)	1	15	1	15
7. โมโกก (Mogok)	1	42	1	42
เขตเอยาวดี (Ayeerwady division)	2	35	1	24	3	59
1. ปาเคน (Patheingyi)	3	35	1	24	3	59
2. ชองคา (Changthay
เขตบะโก (Bago division)	2	10	1	14	3	74
1. เพย์ (Pyaw)	1	20	1	20
2. ตองอู (Toungoo)
3. บะโก (Bago)	1	40	1	14	2	54
รัฐฉาน (Shan State)	4	145	16	339	20	484
1. ตองยี (Taunggyi)	2	62	1	23	3	85
2. เคียงตุง (Kyaing Tong)	4	37	4	37
3. กาลอว (Kalaw)	1	6	1	6
4. อินเล (Inle)
5. บินคายา (Pindaya)
6. เนียง ชาว (Nyaing Shwe)	4	38	4	38
7. ลาโรว (Lashio)	1	44	3	163	4	207
8. มูเซ (Muse)	1	39	1	39
9. นาคำ (Namkham)	2	42	2	42
10. อองปัน (Aung Pan)	1	30	1	30
รัฐมอญ (Mon State)	2	39	2	39
1. เคียกกีโย (Kyaikhttyo)
2. มอว์ลัมยีน (Mawlamyine)	2	39	2	39
รัฐรักเคียน (Rakhine State)	3	92	3	92
1. คันทเว (Thandwe)	3	92	3	92
รัฐซาย์ (Sagaing State)	1	10	1	10
1. มอนีวาร์ (Monywar)	1	10	1	10
Total	28	1,167	162	2,418	190	3,585

ที่มา : กระทรวงการท่องเที่ยว, ข้อมูลทั่วไปและสถิติของการโรงแรมและการพัฒนาการท่องเที่ยว
ในเมียนมาร์ ค.ศ. 1994

หมายเหตุ 1 รวมโมเต็ล อินน์ และบ้านพักต่างอากาศ

ธุรกิจโรงแรมในเมียนมาร์

ในกลุ่มนักลงทุนต่างชาติที่มีโครงการในเมียนมาร์ ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีจำนวนโครงการมากที่สุด และเงินลงทุนสูงสุด รองลงมาได้แก่ ไทย มาเลเซีย ฮองกง และญี่ปุ่น จำนวนรวมกันมีจำนวน 6,091 ห้อง และมีมูลค่าการลงทุน 596.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สิงคโปร์มีการลงทุนโรงแรม 7 แห่ง จำนวน 2,372 ห้อง มูลค่า 266.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ไทย 6 แห่ง จำนวน 1,250 ห้อง มูลค่า 124.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มาเลเซีย 3 แห่ง จำนวน 1,300 ห้อง มูลค่า 124 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ฮองกง 2 แห่ง จำนวน 819 ห้อง มูลค่า 47 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และญี่ปุ่น 1 แห่ง 350 ห้อง มูลค่า 35 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สิงคโปร์ จึงเป็นนักลงทุนที่เด่นที่สุดในธุรกิจโรงแรมของเมียนมาร์ โรงแรมส่วนใหญ่จะอยู่ในเมืองหลวงย่างกุ้ง รองลงมาตั้งที่มัณฑะเลย์ เนื่องจาก เป็นเมืองการค้าที่มีความเจริญ รองลงมาจากเมืองย่างกุ้ง นอกจากนั้น เป็นโรงแรมที่ตั้งในแหล่งท่องเที่ยวแบบรีสอร์ท และบริเวณที่ติดกับชายแดนไทย

ธุรกิจโรงแรมไทยในเมียนมาร์

1. นักธุรกิจไทยที่เข้าไปมีบทบาทในธุรกิจโรงแรมในเมียนมาร์มากที่สุด ขณะนี้คือกลุ่ม ไบฮอก หรือไบฮอกกรุ๊ป ของ พันธุ์เลิศ ไบฮอก โดยมีโรงแรมในเครือข่ายที่เปิดบริการในย่างกุ้ง 2 แห่ง คือ

1.1 เจดพาวิลเลียน อินน์ ขนาด 30 ห้อง ที่เปิดบริการในปี ค.ศ. 1992 เจดพาวิลเลียนนี้เป็นโรงแรมที่มีกลุ่มลูกค้าที่มาพัก ได้แก่ นักธุรกิจพลอย นักท่องเที่ยว และนักธุรกิจอื่น ๆ จนถึงข้าราชการ มีการบริการอาหารไทย คาราโอเกะเพลงไทย และเทปคอนเสิร์ต ไทย ด้วย โดยราคาห้องพักอยู่ในระดับ 65 เหรียญสหรัฐฯ

1.2 โรงแรมไบฮอก กันคอดี ลงทุนมูลค่า 10.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ตั้งอยู่ริมทะเลสาบ กันคอดี 30 ปี ซึ่งเป็นสถานที่แรกที่เมียนมาร์อนุญาตให้เอกชนดำเนินการได้เต็มที่ ทั้งเรื่องการลงทุน และการบริหารกลุ่มไบฮอกต้องปรับปรุงอาคาร 33 ห้อง และขยายเป็น 50 ห้อง สร้างห้องจัดเลี้ยงเพิ่ม การปรับปรุงนั้นต้องเป็นสถาปัตยกรรมแบบเดิม มีการเพิ่มห้องพักเป็น 234 ห้อง ไบฮอกกันคอดี มีบังกะโล เพื่อการฮันนีมูน 2 หลัง ริมทะเลสาบ มีห้องสวีท 4 กลุ่มใหญ่ เพอร์สซิเดนท สวีท 4 ห้อง กอล์ฟเวอร์เมนท์สวีท 5 ห้อง คิฟโฟมาติด สวีท 7 ห้อง

เอ็กซ์คูซิฟ สวิต 18 ห้อง ราคาห้องพักประมาณ 100 เหรียญสหรัฐขึ้นไป นอกจากนี้ ยังมีห้องประชุมสัมมนา และฟิตเนส เซนเตอร์ โดยกลุ่มเป้าหมายนั้น เป็นนักท่องเที่ยวร้อยละ 40 โดยที่เป็นชาวยุโรป ได้แก่ อังกฤษ เยอรมัน อิตาลีร้อยละ 25 ญี่ปุ่น เอเชียร้อยละ 10 และชาวพื้นเมืองร้อยละ 5 นักธุรกิจที่เป็นลูกค้าของโรงแรมเป็นชาวฮ่องกง สิงคโปร์ และไต้หวันร้อยละ 25 และเอกชนที่เข้ามาจัดงานสัมมนาทั้งระดับท้องถิ่นและภูมิภาคร้อยละ 35 (ผู้จัดการรายสัปดาห์, 2537 : 13)

2. แอลพี โฮลดิ้ง ของคุณ เลิศศักดิ์ นพบุรณันท์ แอล เอส กรุ๊ป (LS. Group) ซึ่งเป็นบริษัทในเครือ รีนาวน์ เลทเธอร์แวร์ส (Renown Leatherware Plc) ได้สร้างโรงแรมโซฟิเทล (Sofitel Hotel) บริหารงานโดยกลุ่ม แอคคอร์ เอเชียแปซิฟิก (Accor Asia Pacific) โรงแรมเป็นโรงแรมระดับ 5 ดาว ตามมาตรฐานสากลแห่งแรกของเมียนมาร์ มีมูลค่าโครงการ 523 ล้านบาท หรือ 21.5 ล้านเหรียญสหรัฐ มีจำนวนห้อง 270 ห้อง นอกจากนี้ ยังมีโครงการอาคารสำนักงานให้เช่าขนาด 15,000 ตารางเมตร อยู่ติดกับโรงแรม โดยมีมูลค่ารวม 1.61 พันล้านบาท หรือ 64.4 ล้านเหรียญสหรัฐ โรงแรมและอาคารสำนักงานจะเสร็จในปี ค.ศ. 1997 โดยจะมีค่าบริการห้องพักประมาณ 150 เหรียญสหรัฐต่อคืน และมีการคาดหวังในอัตราการเข้าพักไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 กลุ่มแอล เอส โฮลดิ้ง มีความมั่นใจในอุตสาหกรรมโรงแรมในเมียนมาร์อย่างมาก จึงได้ขอเช่าที่ดินจากรัฐบาลเมียนมาร์ โดยมีสัญญา 30 ปี เพื่อสร้างโรงแรมแห่งที่สองคือ โรงแรมโนโวเทล (Novotel) ที่เมืองมัณฑะเลย์ บริหารโดยกลุ่มแอคคอร์ เอเชียแปซิฟิก เช่นเดียวกับโรงแรมโซฟิเทลอย่างกุ่ม เป็นโรงแรมมาตรฐาน 4 ดาว ขนาด 210 ห้อง โดยปรับปรุงจากโรงแรมเก่า คือ ยาดานาบอน (Yadanabon Hotel) โดยลงทุน 20 ล้านเหรียญสหรัฐ และได้เปิดบริการเดือนเมษายน ค.ศ. 1995 ค่าบริการประมาณ 80 เหรียญสหรัฐต่อคืน อัตราเข้าพักที่คาดหวังประมาณร้อยละ 55 แต่คาดว่าจะเพิ่มเป็นร้อยละ 70 ภายใน 3 ปี กลุ่มแอล เอส โฮลดิ้ง ยังวางแผนสร้างโรงแรมใหม่แห่งที่ 3 ที่ บาแกน (Bagan) ที่เป็นแหล่งอารยธรรมโบราณของเมียนมาร์ และแห่งที่ 4 ที่ตองยี (Taunggy) ในรัฐฉาน (Shan State) ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลที่มีบรรยากาศ และธรรมชาติที่สวยงาม (ปริยาลักษณ์ โทณะวณิก, 2538 ก. : 37)

3. เซ็นทรัล เป็นอีกกลุ่มหนึ่ง ที่สนใจขยายเครือข่ายธุรกิจสู่เมียนมาร์ โดยการสร้างโรงแรมลอยน้ำ หรือโฟลตติง โฮเต็ล (Central Floating Hotel) เป็นโรงแรมระดับ 4 ดาว เป็นการร่วมทุนระหว่างกลุ่มเซ็นทรัลกับบริษัท BUT Holding ในสัดส่วน 80 : 20 ตามลำดับ โดยลงทุนประมาณ 10 ล้านเหรียญสหรัฐ ตัวโรงแรมเป็นเรือลอยน้ำมีจำนวนห้องพัก 132 ห้อง

ที่สั่งต่อจากประเทศฟินแลนด์ มูลค่า 200 ล้านบาท โรงแรมลอยน้ำนี้เดินทางถึงเมียนมาร์ เมื่อปลายปี ค.ศ. 1993 แต่ในขณะนั้นไม่สามารถเปิดบริการได้ เนื่องจาก ดัดขัดเรื่องสถานที่เทียบเรือเพราะรัฐบาลเมียนมาร์อ้างว่าเป็นการรบกวนการประกอบศาสนกิจของวัดบริเวณท่าเรือโบทาเทา ทางบริษัทได้ย้ายจากท่าเรือโบทาเทาไปยังท่าเรือจาตาน และบริษัทจำเป็นต้องสร้างสะพานเทียบเรือใหม่ ที่ต้องนำเข้เหล็กจากต่างประเทศ ทำให้ต้องมีการยี่คระยะเวลาออกแก่ปัจจุบัน โรงแรมได้เปิดบริการแล้ว โรงแรมนี้ได้รับสัมปทานในการประกอบธุรกิจ 15 ปีและสามารถต่อสัญญาได้อีก 15 ปี คาดว่ากิจการนี้จะคืนทุนภายใน 5 - 6 ปี (ธนาคารกสิกรไทย, ฝ่ายวิชาการ, 2537ก : 30)

4. กลุ่มเวส (Ves Group) หรืออันคามันคลับ และกลุ่มยูเนียนฟาร์ม (Union Farm) เข้าทำโครงการมูลค่า 22 ล้านเหรียญ ชื่อ ทาเทจุน ริสอร์ท (Tha Htay Kyun) โดยสร้างเป็นริสอร์ท บนเกาะพูโล (Pulo Island) ซึ่งมีสนามขี่ม้า สนามกอล์ฟ นวดแผนโบราณ และว่ายน้ำ วั้บริการ (ปริยาลักษณ์ โทณะวณิก, 2538 ก : 37; ผู้จัดการรายสัปดาห์, 2537 : 13) มีจำนวนห้อง 200 ห้องและมีเงินลงทุน 10 ล้านเหรียญสหรัฐ

5. โครงการโปเส็ง โรดไซท์ ของกลุ่มทิกอนไทย มูลค่าการลงทุน 30 ล้านเหรียญสหรัฐ คาดว่าจะมีประมาณห้องพัก 250 ห้อง แต่ยังไม่มียรายละเอียดมากนักว่าจะดำเนินการได้เมื่อใด

6. บริษัท วิทวิส อินเตอร์เนชั่นแนล ในเครือ พี.พี.กรุ๊ป (P.P. Group) ดำเนินโครงการก่อสร้างโรงแรมระดับ 4 ดาว คือ โรงแรมโกลเด้นไทรแองเกิล พาราไดซ์ ริสอร์ท (Golden Triangle Paradise Resort Hotel) บริเวณท่าขี้เหล็ก มูลค่าการลงทุน 10 ล้านเหรียญสหรัฐ จำนวนห้อง 200 ห้อง โดยเช่าที่ดินจำนวน 7,000 ไร่ จากเมียนมาร์ เป็นระยะเวลา 70 ปี พร้อมสร้างสถานคาสีโนในโรงแรมสำหรับนักท่องเที่ยวที่เข้าพักในโรงแรมและสมาชิกโดยเฉพาะเท่านั้น รวมทั้งการสร้างสนามกอล์ฟจำนวน 18 หลุม นอกจากนี้บริษัทมีแผนก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงเชื่อมระหว่างบริเวณโรงแรมฝั่งเมียนมาร์กับฝั่งไทย เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางติดต่อระหว่างกัน (ธนาคารกสิกรไทย, ฝ่ายวิชาการ, 2537ก:30)

นักลงทุนโดยมีความสนใจในธุรกิจโรงแรมในเมียนมาร์ และมั่นใจสูงในความสำเร็จของธุรกิจ ดังนั้น นักลงทุนไทยที่เข้าไปลงทุนส่วนใหญ่จะถือหุ้นทั้งหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ และเป็น

ในลักษณะบีโอที คือ สร้าง - ดำเนินการ และโอน (Build - Operate - Transfer) คือ ดำเนินการสร้างและบริหารงานตามกำหนดระยะเวลาที่ได้รับสัมปทาน แล้วโอนคืนให้รัฐบาลเมียนมาร์ หลังจากที่โรงแรมเหล่านี้ เปิดให้บริหาร คาดว่าจะมีการไหลบ่าของนักท่องเที่ยว และนักลงทุนเข้าสู่เมียนมาร์มากขึ้น ความสะดวกสบายจากที่พักดี ๆ เหล่านี้ จะมีผลกระทบต่อนักธุรกิจต่างชาติมีความเชื่อมั่นการลงทุนในเมียนมาร์นั้นมากขึ้นด้วย

ตารางที่ 6 โรงแรมที่ได้รับการอนุมัติจากกระทรวงการท่องเที่ยวและโรงแรม

สถานที่	ชื่อโครงการ	ชื่อบริษัท/ประเทศ	จำนวนห้อง	เปิดดำเนินการ
ย่างกุ้ง	การปรับปรุงโรงแรม	เมียนมาร์ โฮเต็ล	319	พฤศจิกายน 2536
	สแควร์ อินชาเลค และธามาตา	อินเตอร์เนชั่นแนล/ฮ่องกง		
	นัวร์คิน อินเตอร์เนชั่นแนลโฮเต็ล	นัวร์คิน แลนด์/สิงคโปร์	80	มีนาคม 2537
	ซัมมิท ปาร์ค วิว โฮเต็ล	อีสต์เวิลด์/สิงคโปร์	250	ธันวาคม 2537
	ไบฮอก กันคอดี โฮเต็ล	ไบฮอก กันคอดี โฮเต็ล/ไทย	198	มกราคม 2538
	ย่างกุ้ง อินเตอร์เนชั่นแนล โฮเต็ล	เมียนมาร์ เอ็ม.ซี.จี. คอร์ปอเรชั่น/ญี่ปุ่น	350	มีนาคม 2538
	เอ็มเมอร์ล โฮเต็ล โปรเจค	เอ็มเมอร์ล โรส การเคหะ/ฮ่องกง	500	มกราคม 2539
	สเตรท กรีนฟีลด์ โฮเต็ล	สเตรท กรีนฟีลด์/สิงคโปร์	480	กุมภาพันธ์ 2539
	โฮเต็ล โซทิเทล ย่างกุ้ง	แอล.พี.โฮลดิ้ง/ไทย	270	กุมภาพันธ์ 2539
	คอนติเนนตัล คาวนทาวน์ ไซค์	เทรคเคอร์ ย่างกุ้ง/สิงคโปร์	400	กรกฎาคม 2540
	ค็อบบี โกลด์ ไรท์	แซงกรี-ลา ย่างกุ้ง/สิงคโปร์	700	กรกฎาคม 2540
มัณฑะเลย์	การปรับปรุงโรงแรมมัณฑะเลย์	เมียนมาร์ แม็คโค อินเตอร์	82	มีนาคม 2538
	นิว มัณฑะเลย์ โฮเต็ล	เนชั่นแนล+เมียนมาร์ อีโคโนมิก โฮลดิ้ง	112	สิงหาคม 2538
	ชาคานาบอน โฮเต็ล	เมียนมาร์ สวอน อินเวสเมนต์/สิงคโปร์	300	ยังไม่มีกำหนด
ทาจี้เหล็ก Kawthaung	โกลเด้นไทรแองเกิ้ล พาราไดซ์ รีสอร์ท	เวสแลนด์ อินเวสเมนต์/เอสเอสแอล	216	ยังไม่มีกำหนด
	โพลทคิง โฮเต็ล โปรเจค	คณะกรรมการพัฒนา เมืองมัณฑะเลย์	200	พฤศจิกายน 2537
ไม่ปรากฏที่ตั้ง	วิทวัส อินเตอร์เนชั่นแนล/ไทย	วิทวัส อินเตอร์เนชั่นแนล/ไทย	136	พฤษภาคม 2537
	เช็นทรัล โฮเต็ล โปรเจค	เช็นทรัล โพลทคิง โฮเต็ล/ไทย	198	มีปัญหายังไม่ได้ ทำการก่อสร้างจริง
	ทันทูน รีสอร์ท โฮเต็ล	ยูเนี่ยนฟาร์ม และเวสกรุ๊ป/ไทย	475	มกราคม 2538
ไม่ปรากฏที่ตั้ง	ชาลอง ออร์แลนดี รีสอร์ท โปรเจค	แอคแตนติค เอ๊าท์ไลน์	250	มกราคม 2539
	ลิงค์ โรด ไรท์	เมียนมาร์/มาเลเซีย	350	ยังไม่มีกำหนด
	โอทีเนีย มาร์เก็ต ไรท์	ไอคริส โฮเทล/มาเลเซีย	250	ยังไม่มีกำหนด
	ไปเส็ง โรด ไรท์	ทิกคอน/ไทย	250	ยังไม่มีกำหนด

ที่มา : ผู้จัดการรายสัปดาห์

ตารางที่ 7 โครงการโรงแรมในเมียนมาร์แยกตามประเทศ

ชื่อประเทศ	ชื่อโครงการ/บริษัท	จำนวนห้อง	มูลค่าการลงทุน ล้านเหรียญสหรัฐ*
สิงคโปร์	นวัตน์ โฮเต็ล ที่ถนนอินเส็ง	80	10
	สเตรท กรีน ฟิวด์ ที่คาบาอาเย	530	35
	ซิสเต็ม-บิลด์ ที่ถนนอาดอง	250	18
	เมียนมาร์ สวอน มัณฑะเลย์ โฮเต็ล	112	3.2
	เทรคเคอร์ ย่างกุ้ง ย่านกลางกรุง	400	45
	แซงกรี-ลา ย่างกุ้ง	700	105
	นิว มัณฑะเลย์	300	50
	รวม	2,372	266.2
ไทย	โกลเด้น ไทโรเองเกิด	200	10
	เวสกรูป (ทาเทจุน)	200	22
	ไบหยก กันคอยี	198	10.5
	แอล.พี. โฮลดิ้ง (โฮเต็ลโซพิเทล)	270	42
	เซ็นทรัล โพลทติ้ง	132	10
	ทิกอน	250	30
	รวม	1,250	124.5
ญี่ปุ่น	เมียนมาร์ เอ็ม.ซี.จี	350	35
	รวม	350	35
ฮ่องกง	เมียนมาร์ โฮเต็ล อินเตอร์เนชั่นแนล	319	22
	เอ็มเมอร์ดี โรส การ์เด็น	500	25
	รวม	819	47
* มาเลเซีย	แอตแลนติก เอ๊าท์ไลน์	700	44
	ไคริส ไฮครอลิค สิงคโปร์ ไซท์	250	30
	ไคริส ไฮครอลิค โอพีเนียร์ มาร์เก็ต	350	50
	รวม	1,300	124
รวมทั้งหมด		6,091	596.7

ที่มา : ผู้จัดการรายสัปดาห์

จากปัญหาทางเศรษฐกิจที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 ได้แสดงให้เห็นว่าเมียนมาร์ ไม่สามารถฟื้นตัวขึ้นได้จากเงินทุนภายในประเทศ สล๊อคจึงมีแนวนโยบายการทำประเทศให้มีความเสรีทางเศรษฐกิจมากขึ้น และทำประเทศให้เป็นรัฐอุตสาหกรรม แต่อุปสรรคสำคัญของการพัฒนา คือ การขาดแคลนอาหาร และปัจจัยการผลิตทุกประเภทตั้งแต่วัตถุดิบจนถึงพลังงาน รัฐบาลห้ามการนำเข้าน้ำมันและอุดหนุนราคาน้ำมันให้ต่ำ แต่น้ำมันในตลาดมีปริมาณน้อยมาก ราคาตลาดจึงสูงกว่าราคาทางการมาก หลายโรงงานต้องปิดตัว เพราะขาดไฟฟ้า วัตถุดิบ และ น้ำมัน การที่รัฐบาลทำเช่นนี้ก็เพื่อประหยัดทุนสำรองเงินตราต่างประเทศที่มีอยู่น้อย รัฐบาลอยู่ในฐานะลำบากมาก เพราะการขาดดุลงบประมาณการอุปถัมภ์รัฐวิสาหกิจ และหนี้สินต่างประเทศที่หนักอึ้งด้วยเหตุนี้ เงินเฟ้อจึงสูงขึ้นมากเป็นร้อยละ 16 แต่เพื่อเอาใจข้าราชการ โดยยอมเพิ่มเงินเดือนข้าราชการ หลังจากที่ไม่ได้เพิ่มมานานถึง 8 ปี ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1985 ในอัตราเพิ่มร้อยละ 10 (ปริยาลักษณ์ โทณะวณิก, 2538ข:12)

ด้วยเหตุทั้งหลายดังกล่าวนี้ รัฐบาลสล๊อคจึงต้องพยายามหาเงินจากภายนอก โดยให้มีการลงทุนจากต่างประเทศ จึงได้ออกกฎหมายการลงทุนต่างประเทศ ค.ศ. 1988 เพื่อดึงดูดต่างชาติ โดยให้สิทธิพิเศษ คือ การยกเว้นภาษี 3 ปี การยอมให้โอนกำไรออก ในอัตราแลกเปลี่ยนทางการ และการประกันว่าจะไม่ยึดกิจการธุรกิจของเอกชนมาเป็นของรัฐ การลงทุนต่างชาติหลังจากการออกกฎหมายส่งเสริม เมื่อถึงเดือนกันยายน ค.ศ. 1990 มีจำนวนถึง 34 โครงการ การลงทุนภาคเอกชนมีความก้าวหน้าและรัฐอนุญาตให้ธุรกิจซื้อหาวัตถุดิบในราคาตลาดและตั้งราคาเองทำกำไรดีขึ้น การลงทุนต่างชาติช่วยลดการขาดดุลชำระเงินได้ดี ทำให้ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้นเป็น 550 ล้านดอลลาร์สหรัฐในช่วงนั้น (ปริยาลักษณ์ โทณะวณิก, 2538 ข : 13)

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1995 สล๊อคได้จัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งเมียนมาร์ (Myanmar Industrial Development Committee) ภายใต้การควบคุมของรัฐมนตรีการเกษตร พลโท มิน ออง (Myint Aung) โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะปรับเปลี่ยนเมียนมาร์ไปสู่รัฐอุตสาหกรรมตามแนวนโยบาย การทำประเทศให้เป็นรัฐอุตสาหกรรมนี้ทำได้โดยการนำเครื่องจักรเข้าไปใช้ทดแทนแรงงานคนทางด้านการเกษตร และผ่านการเพิ่มผลิตผลทางการเกษตร ได้มีการวางแผนจัดตั้งของอุตสาหกรรมนั้น 12 เขต และมีการเตรียมให้มีธนาคารเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม (The Myanmar Industrial Development Bank) โดยการจัดเตรียมเงินทุน 2 พันล้านจ๊าด หรือ 333 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในการพัฒนาแผนการที่จะทำประเทศให้เป็นรัฐ อุตสาหกรรมของรัฐบาลด้วย (The Economist Intelligence Unit, 1996 : 23) เงินทุนที่จะนำมาครั้งนี้

นอกเหนือจากเงินช่วยเหลือที่เมียนมาร์ได้รับจากต่างประเทศแล้ว เมียนมาร์ต้องหาเงินทุนให้มากขึ้น จะทำได้โดยการเปิดรับเงินทุนจากต่างประเทศ

สำหรับเมียนมาร์แล้วอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักที่มีประสิทธิภาพของประเทศ และเป็นสิ่งที่ดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศได้ง่ายและเป็นจำนวนมาก รูปธรรมที่เห็นได้ชัดเจน คือ รัฐบาลเมียนมาร์ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยว โดยในปี ค.ศ. 1996 เป็นปีการท่องเที่ยวของเมียนมาร์ โดยให้มีกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักท่องเที่ยวในปีนี้อยู่ถึง 500,000 คน และคาดการณ์ว่าจะสามารถดึงดูดเงินตราต่างประเทศได้ เป็นจำนวนถึง 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนี้ เป็นภาคที่ใหญ่เป็นอันดับ 2 ของการลงทุนจากต่างประเทศ ด้วยเงินทุนทั้งหมด 596.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือประมาณ 24 เปอร์เซ็นต์ และโครงการที่มีมากที่สุดในการท่องเที่ยวคือการสร้างโรงแรม (Department of Foreign Affairs and Trade, 1995: 27)

ในกรณีการลงทุนของประเทศไทย จากการที่เมียนมาร์ให้ความสำคัญและสนับสนุนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว นักลงทุนไทยทางด้านโรงแรมจึงเล็งเห็นโอกาสและความสำคัญของประเทศเมียนมาร์ และได้เข้าดำเนินการลงทุนจำนวนถึง 6 โครงการ โดยมีมูลค่ารวมถึง 124.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จากมูลค่าของการลงทุนทางด้านโรงแรมจากนานาชาติทั้งหมด จำนวน 596.7 ล้านดอลลาร์ (ปริยาลักษณ์ โทณะวณิก, 2538 ก : 36) เงินจำนวนนี้ประกอบด้วยเทคโนโลยีและวิทยาการจัดการทางด้านโรงแรม จะเป็นประโยชน์ต่อเมียนมาร์ในการพัฒนาประเทศ นับเป็นผลประโยชน์ของเมียนมาร์จากการลงทุนของไทย โดยที่นักลงทุนไทยทางด้านโรงแรม จะได้รับผลตอบแทนในรูปของผลการประกอบการ และผลกำไร อันเป็นผลประโยชน์ที่ทั้งสองฝ่ายต่างได้รับตอบแทนซึ่งกันและกัน อันเป็นผลจากการพึ่งพาอาศัยกันทางเศรษฐกิจ